

श्रीलब्धिसुरीश्वरजैनग्रन्थमालायाश्चतुस्त्रिंशत्तमो मणिः [३४]

मुनिवरश्रीचन्द्रविजयजी-विरचिता—

शान्तिश्लोक-टीका

तथा

अज्ञातकतृकं-अन्यमतदूषणम् ।



सम्पादकः संशोधकश्च

आचार्यदेवश्रीमद्विजयलब्धिसुरीश्वरचरणचञ्चरीकः
विक्रमविजयो मुनिः



पू. पाठकप्रवरश्रुतभक्तश्रीमद्जयन्तविजयजीगणिवरोपदिष्ट
स्वमातुः गंगाबेन आत्मारामश्रेयोर्थं पूनाकेम्प-
निवासी मोहनलाल तथा चीनुभाई इत्येताभ्यां
वितीर्णार्थसाहाय्येन



छाणिस्थश्रीलब्धिसुरीश्वरजैनग्रन्थमाला-कार्याधिकारिणा
जमनादासात्मज-चन्दुलालेन प्रकाशितम्

श्रीलब्धिसूरीश्वरजैनग्रन्थमालायाश्चतुस्त्रिंशत्तमो मणिः [३४]

मुनिवरश्रीचन्द्रविजयजी-विरचिता—

शान्तिश्लोक-टीका

तथा

अज्ञातकतृकं-अन्यमतदूषणम् ।



सम्पादकः संशोधकश्च

आचार्यदेवश्रीमद्विजयलब्धिसूरीश्वरचरणचञ्चरीकः

विक्रमविजयो मुनिः



पू. पाठकप्रवरश्रुतभक्तश्रीमद्विजयन्तविजयजीगणिवरोपदिष्ट
स्वमातुः गंगाबेन आत्मारामश्रेयोर्थ पूनाकेम्प-
निवासी मोहनलाल तथा चीनुभाई इत्येताभ्यां
वितीर्णार्थसाहाय्येन



छाणिस्थश्रीलब्धिसूरीश्वरजैनग्रन्थमाला-कार्याधिकारिणा

जमनादासात्मज-चन्दुलालेन प्रकाशितम्



वीर सं० २४८० * विक्रम सं० २०१० * आत्म सं० ५८

प्रतिनां पञ्चशतम्

प्रकाशक:—

चन्दुलाल जमनादास शाह
सम्बालक,
श्रीलङ्घिसुरीश्वर जैन ग्रन्थमाला
छाणी (जी० वडोदरा.)



मुद्रक:—

शा. गुलाबचंद लल्लुभाई,
श्री महोदय प्रिन्टींग प्रेस,
दाणापीठ-भावनगर.

પ્રાસંગિક



શાન્તિશ્લોક-સટીક અને અન્યમતદૂષણ નામક બે નાનકડાં ગ્રન્થોનો આ સંપુટ, વિદ્વાનોના કરકમલમાં સમર્પિત કરતાં આનન્દ થાય છે.

‘સકલકુશલવલ્લી’ એ પદ્યથી શરૂ થતી શાન્તિનાથ ભગવાનની એક શ્લોકાત્મિકા સ્તુતિ, જૈન સમાજના ક્રિયારસિકોમાં સારી રીતે જાણીતી છે. શ્રીજિનમન્દિરમાં ચૈત્યવન્દનના પ્રારંભે, સાંજના પ્રતિક્રમણાવસરે પ્રારંભમાં કરાતા ચૈત્યવન્દનની પૂર્વે તેમ જ અન્ય પ્રસંગોએ પણ કરાતા ચૈત્યવન્દનાવસરે, પહેલાં આ સ્તુતિ બોલી તે પછી ચૈત્યવન્દન બોલવાનો રીવાજ, લગભગ રૂઢ થયેલો જોવામાં આવે છે. આ સ્તુતિના કર્તા કોણ છે? એ હજી સુધી તો અમારા જાણવામાં આવ્યું નથી. કર્તાપિ આ એક જ સ્વતંત્ર સ્તુતિ બનાવી હશે કે કોઈ ગ્રન્થના મંગલાદિ રૂપમાં આ સ્તુતિ બની હશે તે પણ સાધનના અભાવે જાણી શકાયું નથી. ગમે તેમ હો, આ સ્તુતિનો આદર તપાગચ્છમાં તો એકસરખો જોવાય છે, એટલે એમ પણ સંભવી શકે કે-આના કર્તા તપાગચ્છીય પરંપરાના કોઈ વિદ્વાન હોય !

અર્થાવગમની દૃષ્ટિએ સુબોધ લાગતી આ સ્તુતિ ઉપર ટીકાની કે વિવેચનની કોઈ કૃતિ હોય એ સામાન્યતઃ ધ્યાનમાં લેવામાં આવે એવી હકીકત છે. જ્યારે આ અત્ર મુદ્રિત કરાયેલી વ્યાખ્યાની પ્રતિ અમારા અવલોકનમાં આવી ત્યારે અમને સાનન્દ આશ્ચર્ય થયું. બરાબર અવલોકતાં નિશ્ચિત અને વ્યાકરણની કેટલીક ચર્ચાઓને અવલંબીને આ વ્યાખ્યામાં વ્યાખ્યાકારે સ્તુતિનો અર્થ કરવાનો બોધક પ્રયત્ન કર્યો છે એ જણાતા, શબ્દશાસ્ત્રના

પ્રાથમિક અભ્યાસીઓને ઉપયોગી થશે તેમ ધારી, તેના પ્રકાશનનો અમારો આ પ્રયત્ન છે. પદ્મચેદ, પદાર્થોક્તિ, વિગ્રહ, વાક્ય-યોજના અને આક્ષેપોનું સમાધાન: વ્યાખ્યાનાં એ પાંચે લક્ષણો આ નાનકડી વ્યાખ્યામાં પણ ગ્રન્થકારે જાલવ્યાં છે, એ એમની વિદ્વત્તાનું સૂચન કરે છે. આ પ્રતિની સાથે જ વ્યાખ્યાનો ગુજરાતી-સ્તંભક (ટબો) પણ સાથે હતો, તે અહીં મુદ્રિત કર્યો નથી.

આ વ્યાખ્યાની એક માત્ર પ્રતિ અમારા હાથમાં આવી છે. મુનિશ્રી જશવિજયજી અને મુનિશ્રી ચારિત્રવિજયજી શ્રીકેશરી-યાજી તીર્થની યાત્રાએ જતાં, ઢુંગરપુર ગયા હતા. ત્યાંના ઉપાશ્રયના એક યુગ્મામાં હસ્તલિખિત પ્રતિઓનો એક ઢગલો પડેલો હતો, તે ત્યાંના સંઘની અનુમતિથી તેમણે લઈ લીધો. અહીં ધંભાત આવી તેનું નિરીક્ષણ કરતાં, અનેક પ્રતિઓની જેમ આ પ્રતિ પણ જોવામાં આવતાં, પૂ. મુનિશ્રી વિક્રમવિજયજી મહારાજને બતાવી. આની વિરલતા અને વિશિષ્ટતાને લીધે, તેનું પ્રકાશન કરવાની ઇચ્છાથી પાંડુલિપિ કરી લીધી. તે આજે આ સ્વરૂપમાં વાંચકોના કરકમલમાં સારૂ થાય છે. આમાં આવતાં અવતરણોનો સ્થલનિર્દેશ કરવાનો પણ યથાશક્ય પ્રયત્ન કરવામાં આવ્યો છે. વિશેષ માહિતી આપવા કેટલેક સ્થળે પાદનોંધ પણ મૂકી છે. છેલ્લે વ્યાખ્યામાં આવતાં અવતરણોના કર્તા અને સ્થાનનો નિર્દેશ કરતી સૂચી પણ જોડવામાં આવી છે.

‘સકલકુશલેતિ શાન્તિકાવ્ય-વ્યાખ્યાનકં સમાપ્તમુપનીતં શ્રીચન્દ્રવિજયેન શ્રીપદમસ્તુ’ એવા વ્યાખ્યાના અંતભાગમાં, વ્યાખ્યાકારે કરેલા ઉલ્લેખ ઉપરથી, આ વ્યાખ્યાના કર્તા ‘શ્રીચન્દ્રવિજય’ નામક કોઈ વિદ્વાન મુનિવર છે, એમ સ્પષ્ટ જણાય છે. શ્રીચન્દ્રવિજય એ નામના ત્રણ મુનિવરો તપાગચ્છમાં થયા છે, એ ત્રણેય મુનિવરોએ ગુજરાતી પદ્યરચના કરેલી છે.

૫

ત્રણેમાંના કોઈપણ, સંસ્કૃતાદિ અન્ય ભાષામાં, રચના કરી હોય તેવો ઉલ્લેખ અમારા જોવામાં તો હજી સુધી આવ્યો નથી. આ ત્રણે મુનિવરોની પરંપરા અને રચના નીચે મુજબ છે.

૧ અકબરપ્રતિબોધક જગદ્ગુરુ શ્રીહીરસૂરીશ્વરજી મહારાજના શિષ્ય કલ્યાણવિજય-શિષ્ય સાધુવિજય-શિષ્ય જીવ-વિજય-શિષ્ય ચન્દ્રવિજય. એમણે ‘ધન્નાશાલિભદ્ર ચોપાઈ’ બનાવી છે. આ ચોપાઈની કર્તાપિ સ્વહસ્તે ધોરાજી નગરમાં લખેલી પ્રત હડરનો બાઈઓનો મંડાર-કે જે હવે ‘આત્મ-કમલ-લલિતસૂરીશ્વર-શાસ્ત્રસંગ્રહ’ પણ હડરના કેટલાંક મંડારોનું એકીકરણ કરી પાડેલા નામે ઓલસાય છે, તેમાં છે.

૨ તપાગચ્છીય શ્રીઋદ્ધિવિજય-શિષ્ય રત્નવિજય-શિષ્ય ચન્દ્રવિજય. એમણે સં૦ ૧૭૩૪ ના પોષ શુદિ પાંચમના દિવસે ‘જમ્બુકુમાર રાસ’ બનાવેલો છે.

૩ તપાગચ્છીય ઉપાધ્યાય લાવણ્યવિજય-શિષ્ય નિત્યવિજય-શિષ્ય ચન્દ્રવિજય. એમણે ‘સ્થૂલિભદ્ર કોશાના વાર માસ’ (૧૩ ઢાલ, ૬૭ કડી) નામક કૃતિ બનાવી છે.

આ સિવાય ‘સેનપ્રશ્ન’માં પંડિતચન્દ્રવિજયકૃત પ્રશ્નો છે, તે આ ત્રણ પૈકીના જ કોઈ હશે તેમ લાગે છે.

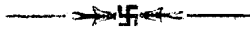
પ્રસ્તુત વ્યાખ્યાકારે ‘શ્રીચન્દ્રવિજયેન’ પણ પોતાના નામ-નિર્દેશ સિવાય વિશેષ કશી માહિતી આપેલી ન હોવાથી, તેઓશ્રી આ ત્રણમાંના કયા હશે? તે નિર્ણય કરવું મુશ્કેલ છે. આ ત્રણથી ભિન્ન કોઈ નવા જ હોય એમ પણ સંભવી શકે છે. ઉક્ત ત્રણેનો સત્તાસમય શ્રીવિજયપ્રભસૂરિજીનો આચાર્યપદકાલ (સૂરિપદ સં૦ ૧૭૧૦, કાલધર્મ સં૦ ૧૭૪૯) છે એમ નિશ્ચિત લાગે છે. આ અંગે વધુ માહિતી કોઈ વિદ્વાનને સાંપડે તો પ્રકાશમાં લાવવા પ્રયત્ન કરે એવું સૂચન છે.

श्रीशंखेश्वरपार्श्वनाथाय नमः ।

आत्मकमललब्धिसूरीश्वरसद्गुरुभ्यो नमः ।

मुनिवरश्री चन्द्रविजयजीविरचित-

शान्तिश्लोकः सटीकः ।



सकल-कुशलवल्ली-पुष्करावर्तमेघो,

दुरिततिमिरभानुः कल्पवृक्षोपमानः ।

भवजलनिधिपोतः सर्वसम्पत्तिहेतुः,

स भवतु सततं वः श्रेयसे शान्तिनाथः ॥ १ ॥

प्रणम्य परमां देवीं, शारदां शास्त्रपारदां ।

शुभश्लोकस्य श्रीशान्तेः, किञ्चिद्ग्याख्यां करोम्यहम् ॥ १ ॥

तत्रादौ संक्षिप्तग्याख्या—

स शान्तिनाथो, वो-युष्माकं, श्रेयसे-कल्याणाय वा मुक्तये भवतु, किं विशिष्टः स शान्तिनाथः ! सकलकुशलवल्लीपुष्करावर्तमेघः, पुनः किं विशिष्टः ! दुरिततिमिरभानुः, पुनः किं विशिष्टः ! कल्पवृक्षोपमानः, पुनः किं विशिष्टः ! भवजलनिधिपोतः, पुनः किं विशिष्टः ! सर्वसंपत्तिहेतुः, स शान्तिनाथो भगवान् युष्माकं [सततं] श्रेयसे-कल्याणाय भवत्विति ।

अथ विस्तरव्याख्या—

तत्र तावद् व्याख्यालक्षणं, यथा श्लोकः—पदच्छेदः पदार्थोक्ति-
विग्रहो वार्क्ययोजना, आक्षेपस्य समर्थानं व्याख्यानं पञ्चलक्षणम् ॥१॥

ततः पञ्चलक्षणात्मकायां व्याख्यायां प्रथमतः पदच्छेदः—
“सुप्तिङन्तं पदम्” (१-४-१४) इति पाणिनीयसूत्रात्,
सुप्तिङन्तानां पदानामजादिसन्धिविधानात् पृथक्करणं पदच्छेदः,
तद् रेखाचिह्नतो द्रष्टव्यः, तथा तेषां पदानामर्थस्योक्तिः—कथन
मिति पदार्थोक्तिस्तद्यथा—‘सकलमिति’ कल शब्दसंख्यानयोरिति
[है. धातु. ७६८] कलधातोः पचाद्यच् प्रत्ययः, स्त्रीत्वाच्च
“अजाद्यतष्टाप्” [पा. ४-१-४] इत्यादि सर्वत्राप्यवसेयम् ।
किञ्च, साधनविधानसूत्रादि नात्र लिख्यते विस्तरभयात्, कलति वा
कलत इति कला, यत्कोशः—“कला स्यान् मूलविवृद्धौ शिल्पा-
दावंशमात्रके षोडशांशेऽपि चन्द्रस्ये*”ति विश्वः [लट्टिके श्लो. ४३]
कलाभिः सह सकलं, ‘तेन सहेति तुल्ययोग’ [पा. २-२-२८] इति
बहुव्रीहिसमाससिद्धत्वात्, सहस्य सादेशः, पूर्वनिपातश्च, विशेष्य-
निधनत्वात् वाच्यलिङ्गत्वं, यत्कोशः—“समग्रं सकलं पूर्णं (अ. को.
का. ३, श्लो. २१५५) इति अमरः । कुशलमिति, शलि चलने च
[है. धा. ७६३] “पचाद्यच्”, [३.-१-१३४] कौ-भूमौ
शलते (ति!) इति कुशलं, यद्वा कुत्सितं शलति संवृणोतीति
कुशलं, यत्कोशः—कुशलं क्षेममस्त्रियामि (अ. को. का. १, श्लो.
२६६) त्यमरः, वल्लीति, वल्लि संवरणे (है. धा. ७६२) ‘सर्वधातुभ्यः

* कलनाकालयोः कल इति पूर्णः श्लोकः ।

३

इम्' [उ. ४-११८] वल्लते संवृणोतीति वल्लिः, लतानामत्वाद्दीर्घत्वं
 स्त्रीलिङ्गप्रत्ययाश्रयत्वात् “ वृणो ” [पा. ४. १. १५.]ति सूत्रात्
 ङीप्, नदीवत् नित्यस्त्रीत्वात्, समस्तेऽपि ह्रस्वाभावो यतोऽभिधान-
 चिन्तामणिहेमचन्द्रव्याख्यायां चामरसविग्रहव्याख्यामरविवेकटीका-
 दावपि द्विरूपदर्शनात्, तथैवामरपाणिनीयवररुचिहेमचन्द्रादीनां लि-
 ङ्गानुशासनेषु स्त्रीत्वप्रतिपादनाच्च काव्यप्रयोगादिष्वपि दर्शनात्, किं
 बहुना ! यत्तु इन् प्रत्ययलिखनं तत्त्वमरविवेकटीकाबलात्, यच्चोक्तं-
 “ संज्ञासु धातुरूपाणि प्रत्ययाश्च ततः परे, कार्याद्विद्यादन्वबन्धमेतत्
 *कार्यमुणादिषु ॥ १ ॥ [] ततः वल्लते संवृणोतीति
 वल्ली, यत् कोशः ‘ वल्ली स्यादजमोदायां व्रतत्यावपि घोषिती ’ति
 मेदिनी[वर्ग २८, श्लो. ३८] पुष्कर इति, पुषश् पुष्टौ[है. धा. ५७]
 ‘ पुषः कित् ’ [पा. उ. ४-४] (इति) करन्, पुष्णातीति
 पुष्करं यत्कोशः—‘ पुष्करं सर्वतोमुखमित्यमरः ’ [अ. को.
 का. १. श्लो. ४७४]: आवर्त्त इति वृत्तु वर्तने, [है. धा. ९०८]
 भावत्वात् (‘ भावे ’ पा. ३. ३. १८. इति सूत्रेण) घञ्,
 आवर्तनमित्यावर्त्तः, यत्कोशः—‘ आवर्त्त अम्मसां भ्रम ’ इत्यमरः,
 [अ. को. का. श्लो. ४७८] यद्वा पुष्करमावर्तयतीति पुष्करावर्त्त इति,
 पुष्करावर्तनामा मेघः, सिद्धान्तप्रसिद्धरूढत्वात्, मेघ इति मिहं
 सेचने[है. धा. ५०३] “ पचाषच् ” [३-१-१३४] मिहतीति
 मेघः, यत्कोशः—अभ्रं मेघो वारिवाह इत्यमरः, [अ, को, का. १

१-अभिधानचिन्तामणौ पृ. ४४८-वल्लते संवृणोति वल्लिः ‘ पदिपठि ’
 इति इः क्त्वा वल्ली । * कौमुद्यां तु शास्त्रमु० इति पाठभेदः दृश्यते ।

श्लो. १५७] दुरितमिति इण गतौ, कृदन्तत्वात् (३. ३. ११४) इति सूत्रेण नपुंसके भावे) 'क्तः', दुष्टमितमनेनेति दुरितं, यत्कोशः—
 "अंहो दुरितदुष्कृतमि" त्यमरः, [का. १, व. ७, श्लो. २६१]
 तिमिरमिति, तिम आर्द्रीभावे [है. धा. १५] (इषिमदि० उ १.१५
 इति सूत्रेण) किरच्, तिभ्यतीति तिमिरं यत् कोशः—तमिसं तिमिरं
 तमः इत्यमरः, [अ. को. का. १, श्लो. ४४३] भानुरिति, भासि दीप्तौ
 [है. धा. ८००] "दाभाभ्यां नुः" [पा. उ. ३. ३२] भातीति
 भानुः, यत् कोशः—भानुर्हंसः सहस्रांशुरित्यमरः [अ. को. का. १,
 श्लो. २०६] कल्प इति, कृपोऽ् सामर्थ्ये [है. धा. भ्वा. ९१२]
 'कृपो रो ल' [पा. ८. २. १८.] इति रेफस्य लः 'पुंसि संज्ञायां
 षः' [पा. ३. ३. ११८] कल्पते इति कल्पः, यत् कोशः—
 कल्पः विकल्पः कल्पादिः संवर्तः ब्रह्मवासरे, न्याये शास्त्रविधा-
 विति " हैमः, [अ. का. २, श्लो. २९६] ओवश्चोत् छेदने,
 [है. तु. २७] 'स्तुवश्चिकृत् वृषिभ्यः कित्' इति सञ्च [उ. ३. ६६]
 वृश्चतीति वृक्षः, यद्वा वृक्ष वरणे [है. ८-३२] वृक्षतीति-वृक्षः—
 इति केचित्, यत् कोशः—वृक्षो महीरुहः शाखीत्यमरः, [अ. को.
 का. २, श्लो. ६५८] यद्वा कल्पः—संकल्पितोऽर्थः, तस्य वृक्षः—
 कल्पवृक्षः, जन्यजनकभावसम्बन्धेन षष्ठीति यौगिकशब्दः, यदुक्तं
 हेमचन्द्रेण "योगोऽन्वयः स तु गुणक्रियासम्बन्धसम्भवः" इति,
 [अभि. का. १, श्लो. २] यौगिकोऽपि देवतरौ रूढत्वान्मिश्रः,
 यत् तत्रैव मिश्राः, पुनः [" एवं] परावृत्तिसहायोगात् " [अ.
 का. १ श्लो. १८] इत्युक्तत्वाच्च, 'पंचैते देवतरवो मंदारः पारि-

जातकः संतानः कल्पवृक्षश्च 'त्यमरः [अ. को. का. १, श्लो. १४१] उपमानमिति, माण्ड्क् माने [अदा हा. ८] 'भावे' [पा. उ. ३. ३. ११४] 'करणे वा ल्युट्,' [पा. ३. ३. ११७] अनादेशश्च " युवोरनाकावि " [पा. ७-१-१] ति सूत्रात्, उप-सादृश्येन मीयत-इत्युपमानं, यत् कोशः—“ उपासन्नेऽधिके हीने सादृश्यप्रतियत्नयोरिति हैमः, “ उपमोपमानं स्यादि ”त्यमरः, [का. २, श्लो. २०१] भव इति, भू सत्तायां, [है. धा. १] “ पचाद्यच् ” [पा. ३-१-१३४] भवतीति भवः, यत् कोशः—जन्महरौ भवावित्यमरः, [अ. को. का. ३, श्लो. २७४७] जलमिति, जलण् अपवारणे, [है. चु. १२०] जलतीति जलं यत् कोशः—कमलं जलमित्यमरः, [अ. को. का. १, श्लो. ४७२] निधिरिति, डुधाङ्क् धारणे च, [है. चु. अ. हा. ८१] “ उपसर्गे घोः किः, ” [पा. ३-३-९२] यद्वा धित् धारणे [है. तु. १६] “ संपदादिभ्यः क्तिप् ” [पा. वा. ३-३-९४], आगमानित्यत्वात् तुक्, नितरां दधातीति निधिः, यद्वा निधीयत इति—निधिः, यत् कोशः—निधिर्नासेवधिरित्यमरः, [अ. को. का. १, श्लो. १४२] यद्वा जलं—निदधातीति जलनिधिः, (कर्मण्यधिकरणे चेति पा. ३. ३. ९३ सूत्रेण) कर्मणि किः, यत् कोशः—रत्नाकरो जलनिधिरित्यमरः, [अ. को. का. १, श्लो. ४७०] पोत इति, पूगश् पवने [है. क्र्यादि. प्वा. ११] (हसि० उ. ३. ८६ इति—सूत्रेण) तन्, पुनातीति पोतः, यत् कोशः—यानपात्रे शिशो पोतः इत्यमरः, [अ. को. का. ३, श्लो. २४५४] सर्वमिति,

सुं गतौ [है. धा. भ्वा. २५] सरसीति-सर्व, [सर्वनि० उ. १. १५३० इति सूत्रेण] औष्णादिको व प्रत्ययः, सर्वति वा इति सर्वः, [पा. ३-१-१३४. सूत्रेणाच्] यत् कोशः—समं सर्वमित्यमरः, [अ. को. का. ३, श्लो. २१५३] संपत्तिरिति, पदिच् गतौ [है. दि. ११३] “संपदादिभ्यः क्तिप्” [पा. वा. ३-३-९४] क्तिनोः समावेशश्च-संपद्यत इति संपत्तिः, यत् कोशः—संपत्तिः श्रीश्चेत्यमरः। [अ. को. का. २, श्लो. १६३१] हेतुरिति, हिंद् गतिवृद्धयोः [है. स्वा. १०] “कमिमनिगाभाहिभ्यश्चे”ति [पा. उ. १. ७२] तुन्, हिनोतीति हेतुः, यत् कोशः—हेतुर्ना कारणमित्यमरः, [अ. को. का. १, श्लो. २७१] स इति, तनूयी विस्तारे [है. धा. १] (पा. ३. २. १७८ इति सूत्रेण) क्तिप्, (पा. वा. ६. ४. ४० इति सूत्रेण) न लोपे (पा. ६. १. ७५ इति सूत्रेण) तुक्, यद्वा ‘त्यजिजितनियजिभ्यो ङित्’ [उ. १. १३] इत्यादि प्रत्ययेन सिद्धः, तनोतीति तत्, सर्वादि-स्त्रिलिङ्गः, पुंभावे प्रथमायां “तदोः सः सावन्त्ययो”रि [पा. ७-२-१०६] ति सूत्रात् सः, भवत्विति, भू सत्तायां, [है. धा. १] “आशिषि लिङ् लोटौ” [पा. ३-३-१७३] तत्रैव च “एरुरि”ति [पा. ३-४-८६] तेस्तु, शेषं स्वयमेवोङ्, भवतु, सततमिति, तनूयी विस्तारे [है. धा. १] (नपुंसके भावे ३. ३. ७१ इति सूत्रेण) क्तः, संतन्यस्ते स्मेति *सततं यत् कोशः—

* अनुदात्तोपदेश० सूत्रेण न लोपः ‘समो वा. इति सूत्रेण च समो वामलोपः’ इति ।

सप्ततानारस्तेत्यमरः, [अ. को. का. १, श्लो. १३०] व इति, युषी सेवायां [है. धा. सौ. ७२] सौत्र धातुः, “युष्यसिभ्यां मदिक्,” [पा. उणादि. १. १३६] युष्यत् इति युष्मद्, सर्वादि स्त्रिलिङः, पुंभावे द्वितीयादिषु ‘बहुवचनस्य वस्नसा’ विति [पा. ८. १. २१] युष्मदोर्वसादेशात् “वः,” [पा. ८-१-२१] श्रेय इति, शंसू स्तुतौ च [है. भ्वा. ५०२] “अचो यत्”, [पा. ३-१-९७] इति कृदन्तप्रत्ययात्, शंसितुं योग्यं शप्यं, प्रकर्षेण शस्यं प्रशस्यं अतिशयार्थे, तद्धितश्च “प्रशस्यस्य श्रः” [पा. ५-३-६०] इति आदेशः, अतिशयेन प्रशस्यं श्रेयः चतुर्थ्येकवचने डे श्रेयसे, कोशस्तु—“श्रेयो मुक्तौ शुमे धर्मेऽति [प्रशस्ते च] वान्यवदि”ति मेदिनी [वर्ग. ३२, श्लो. ४२], शान्तिरिति, शमू उपशमे [है. दि. ८६] शमनमिति शान्तिः, (स्त्रियां क्तिन्, ष. ३. ३. ९४ इति सूत्रेण) भावे “क्तिन्” यत्कोशः—“शान्तिर्भद्रे-शमेऽर्हती”ति हैमः, [अ. का. दि. श्लो. २०४] नाथ इति नाथृ याञ्चोपतापैश्वर्याशिः-षु च [है. धा. ६७] (भावे ३. ३. १८ इति सूत्रेण) घञ्, नाथतीति नाथः, यत्कोशः—“पतीन्द्रस्वामिनाथार्या” इत्यभिधानर्चितामणिः [का. ३, श्लो. २३] इति पदार्थोक्तयः,

अथ विग्रहव्याख्या—

तत्र विग्रह इति किमिति चेत् “वृत्त्यर्थाऽवबोधकं वाक्यं

१. इमानि त्रीणि वाक्यानि पाणिनीयटीकायां वर्तन्ते ।

विग्रहः, ” वृत्तिस्तु “ परार्थोभिधानं वृत्तिः, ” वर्तते-शब्दः प्रवर्ततेऽनयेति वृत्तिः, “ कृत्तद्धितसमासैकशेषसनाद्यंतधातुरूपाः पञ्चवृत्तयः”श्च, अतः, समस्तानां पदानां समासाः, यथा सकलानि च तानि कुशलानि च सकलकुशलानि कर्मधारयः, सकलकुशलान्येव वल्लयः सकलकुशलवल्लयः कर्मधारयः, वल्लय इव-वल्लयः, सकलकुशलवल्लयस्तत्पुरुषः, पुष्करं आवर्तयतीति-पुष्करावर्तस्तत्पुरुषः पुष्करावर्तश्चासौ मेघश्च पुष्करावर्तमेघः कर्मधारयः सकलकुशलवल्लीनां परिषेचको मेघ इव मेघः सकलकुशलवल्लीपुष्करावर्तमेघस्तत्पुरुषः, याजकादिभ्यश्चेति गणग्रहणात् पोष्यपोषकभावसंबन्धात् षष्ठीसमस्तत्वं, दुरितान्येव तिमिराणि दुरिततिमिराणि कर्मधारयः, दुरिततिमिराणां नाशको भानुरिव भानुः दुरिततिमिरभानुस्तत्पुरुषः, कल्पवृक्षस्योपमानं यस्य स कल्पवृक्षोपमानः बहुव्रीहिः, भव एव जलनिधिः भवजलनिधिः कर्मधारयः, भवजलनिधौ पोत इव पोतः भवजलनिधिपोतस्तत्पुरुषः, सर्वा चासौ संपत्तिश्च सर्वसंपत्तिः कर्मधारयः, सर्वसंपत्त्या हेतुः सर्वसंपत्तिहेतुः तत्पुरुषः, इतः कर्तृकर्मक्रियोपदेष्वात्मसमस्तस्वमते च शान्तिश्चासौ नाथश्च शान्तिनाथः कर्मधारयः, इति विग्रहव्याख्या ।

अथ श्लोकावयवयोजना—

किं वाक्यमिति पदानां समूहो “ वाक्यं स्याद्योग्यताकांक्षाऽऽसत्तियुक्तः पदोच्चय ” इति साहित्यदर्पणः [प. २, श्लो. १],

* वाक्यताप्रयोजकपरस्परपदसंबन्धकरणमित्यर्थः ।

वाक्यस्य योजना मेलनं कर्तृ क्रियासंबंधपदैरिति वाक्ययोजना-
ऽन्वय इत्यर्थः, “ स्वतंत्रः कर्त्ते ” [पा. १-४-१४]ति वचनात्
कर्तृपदस्यादौ ग्रहणमिति दिक्, स शान्तिनाथो नः श्रेयसे भवतु इति
शेषाणि कर्तृविशेषणानीत्यादि स्वयमूह्यमिति वाक्ययोजना ।

अथाक्षेपसमाधानात्मका व्याख्या—

ननु कथं स शान्तिनाथोऽस्माकं श्रेयसे भविष्यत्यनेन कुत्र
कस्य वा श्रेयः कृतमित्याक्षेपः, सत्यं, यतः गर्भस्थेनापि येन भगवता
देशोत्पन्नमशिवमुपशमितं ततः शान्तिनामत्वं, यदुक्तं शतसप्ततिति-
स्थान-प्रकरणे—“ संति करणाउ संति देसे असिवोवसमकरणा ”
प्ति [गा. १६] सोमतिलकसूरिणा [शान्तिकरणात् तु शान्तिः
देशे अशिवोपशमकरणात् इति] तथा च शान्तिचरित्रेऽपि
‘ महान्तमशिवं तस्मिन्नासीत् पूर्वं पुरे तदा, संजातो मान्द्यदोषेण
लोकस्य प्रलयो महान् ॥ १ ॥ गन्धद्विपस्य गन्धेन दन्तिनां
मदवत् क्षणात् । उपशान्तं तदशिवं प्रभावाद् गर्भगप्रभोः ॥ २ ॥
ततश्च चिन्तितं तातजननीभ्यामदो हृदि प्रभावोऽयम[नी]दृक्षः सूनो-
र्गर्भगतस्य नौ ॥ ३ ॥ इति [प्र. ६ श्लो. २४-२५-२६] तत्रैव च
नामकरणप्रस्तावे, द्वादशे च दिने राजा बन्धुवर्गमशेषकं भोजयित्वा
गौरवेण तत् समक्षमदोऽवदत् ॥ १ ॥ बभूवाऽशिवशान्तिर्यदस्मिन्
गर्भागते जिने, तदस्य सुतरत्नस्य शान्तिर्नामास्तु सुन्दरम् ॥ २ ॥
[प्र. ६ श्लो. ६५-६६] इत्यादि च श्रूयते हि मेघरथभवे श्येनात्
पारापतोऽपि रक्षितो येनेत्यादि, विस्तरभयाच्चात्र लिख्यतेऽतः श्रेयः

१०

करिष्यतीति समाधानं, तथा च तस्य भगवतः कथं पुष्करावर्त्तमेधो-
 पमेयत्वमिति चेत्, यथा षष्ठारकप्रवेशे क्षारादिभिर्मैधैर्विदग्धानि
 वृक्षौषधिलताधान्यादीनां बीजानि पुनः प्रथमारकप्रवेशे पुष्करावर्त्तेन
 पुनरुत्पाद्यन्ते, यदुक्तं जंबूद्वीपप्रज्ञप्तिसूत्रे षष्ठारकवर्णनेऽप्यालापकः
 यथा ‘अरसमेहा विरसमेहा खारमेहा-इत्यादि, [वक्ष. सू. ३६]
 तत्रैव च ‘बहुपयारे रुक्खगुच्छगुम्भवल्लिपवालंकुरमाइएतणवण-
 फफइकाइए ओसहिओ अविद्धंसेहिंति [जंबुद्वी.] [बहुप्रकारे
 वृक्षगुच्छगुम्भवल्ली प्रवालाङ्कुरादिके तृणवनस्पतिकायिके औषधिषु
 आविध्वंसेषु इति] तत्रैवं चोत्सर्पिण्याः प्रथमारकवर्णने चालापकः
 ‘तेणं कालेणं तेणं समयेणं पुरुकलसंवट्टए णामं महामेहे [पाउ-
 ळमविस्सइ] भरहप्पमाणमित्ते आयामेणं तथाणुरुवं च णं [विक्खं-
 भबाहल्लेणं, तएणं से पुरुकलसंवट्टए महामेहे खिप्पामेव तणत-
 णाइस्सति, खिप्पामेव तणतणाइत्ता, खिप्पामेव पविज्जूइस्सति,
 खिप्पामेव पविज्जूइत्ता, खिप्पामेव जुगमुसलप्पमाणमत्ताहिं धाराहिं
 ओधमेधं सत्तरत्तं वासं वासिस्सति जेणं भरहस्स वासस्स भूमिभागं
 इंगालभूअं, मुम्पुरभूअं, छारिभूअं, तत्तकवल्लुअभूअं, तत्तसमजोइ-
 भूअं निब्बाविस्संति ’ [वक्ष. २. सू. ३८] [तस्मिन् काले तस्मिन्
 समये पुष्करसंवर्त्तकः नाम महामेधः प्रादुर्भविष्यति, भरतप्रमाणमात्रः
 आयामेन तदानुरूपं च विष्कंभबाहल्लेन, ततः स पुष्करसंवर्त्तकः
 महामेधः क्षिप्रमेव स्तनस्तनीष्यति क्षिप्रमेव स्तनस्तनीत्वा, क्षिप्रमेव
 प्रविद्यतिष्यति, क्षिप्रमेव प्रविद्युतित्वा, क्षिप्रमेव युगमुसलप्रमाण-
 मात्राभिः धाराभिः ओधमेधं सप्तरात्रं वर्षा वर्षिष्यति येन भरतस्त्व

११

वर्षस्य भूमिभागं अङ्गारभूतं, मुर्मुर्भूतं, क्षारीभूतं, तप्तकवल्ल्युक-
भूतं, तप्तसमज्योतिर्भूतं निर्बापयिष्यति] इत्यादि, तथा मिथ्यात्व-
दुर्मेधदग्धं जीवानां बोधबीजमुपदेशाम्नुषेकात् सरसं करोतीत्यतः
पुष्करावर्त्तोपमानोपमेयत्वमविरुद्धमिति सिद्धान्तम्, अपि च दुरित-
तिमिरभानुरिति विशेषणं च कथं सम्भवतीत्युच्यते दुरितस्य-
तिमिरस्य च गौणत्वेन साम्यं कृष्णपरिणमनशीलत्वात् ततो
दुरिततिमिरनाशकत्वेन भगवतोऽपि, भानूपमानोपमेयत्वं युक्तमेव
यदुक्तं वीतरागस्तोत्रे हेमचन्द्रेण-यः परमात्मा परंज्योतिः,
अवाङ्मानसगोचरं । आदित्यवर्णं तमसः, परस्तादामनन्ति यम्
॥ १ ॥ [श्लो. १] इत्यादि, तथा कल्पवृक्षोपमानोपमेयत्वेऽपि
समाधानं ब्रवीमि, यथा कल्पवृक्षा हि यौगलिकानां समीहि-
तार्थसिद्धिदा भवन्ति, यदुक्तं त्रिषष्टिशलाकापुरुषचरित्रे प्रथम-
पर्वणि द्वितीयसर्गे श्लोकाः—प्रायच्छंस्तत्र तेषां तु, वाञ्छितानि
दिवानिशं । मद्याङ्गाद्याः कल्पवृक्षा दशोत्तरकुरुष्विव ॥ १ ॥
स्वादुमद्यानि मद्याङ्गा, ददुः सद्योऽपि याचिताः । भाजनादीनि
भुङ्क्ष्व तद्भाण्डागारिका इव ॥ २ ॥ तेनुस्तूर्यैङ्गास्तूर्याणि तूर्यत्रय-
कराणि तु । उद्द्योतमसमं दीपशिखं ज्योतिषिका अपि ॥ ३ ॥
विचित्राणि तु चित्राङ्गां माख्यानि समदौकयन् । सूदा इव चित्ररसा
भोज्यानि विविधानि तु ॥ ४ ॥ यथेच्छमर्पयामासुर्मण्यङ्गां भूषणानि
तु । गेहार्काराः सुगेहानि गन्धर्वपुरवत् क्षणात् ॥ ५ ॥ अभग्नेच्छ-
मनमोस्तु, वासांसि समपादयन् । एते प्रत्येकमन्यानप्यर्थान् ददुर-

१-मु. परमः परमेष्ठिनामिति-

१२

नेकशः ॥ ६ ॥ इति, [२११-१२६] तथा भगवानपि भव्यानां
वाञ्छितार्थविधायकोऽस्ति तस्मात् कल्पवृक्षोपमानो[प.]मेयत्वं
प्रशस्तमिति किं बहुना ? पुनः संसारसागरे निमज्जतां जनानामेका-
धारीभूतत्वात् पोतत्वमपि न विरुद्धं, यत् सिद्धसेनदिवाकरेणाऽपि क-
ल्याणमंदिरस्तोत्रे-“संसारसागरनिमज्जदशेषजन्तोः(न्तु !)। पोता-
यमानमभिनम्य जिनेश्वरस्य” (श्लो. १) इत्यादि प्रोक्तत्वात्, सर्वसंप-
त्तेर्हेतुत्वं भगवद्द्व्यानधराणां, भगवद्द्व्यानपराङ्मुखानां तु स्वप्नेऽप्य-
सम्भवत्वात्, स्पष्टमेवेत्यलं विस्तरात्, अपरं चेदं पद्यमुत्तमकविकृतं
सम्भाव्यते तेनोत्तमकाव्यत्वात् तल्लक्षणान्युच्यन्ते-“ काव्यं ध्वनि-
गुणीभूतं-व्यङ्ग्यं चेति द्विधा मतं वाच्यातिशायिनि व्यङ्ग्ये ध्वनि-
स्तत् काव्यमुत्तममि ”ति साहित्यदर्पणः, [प. ४. श्लो. १] अत्र
स शान्तिनाथो वः श्रेयसे भवत्वित्यत्र तच्छब्दोपादानात् स
शान्तिनाथो यो गर्भस्थोऽपि शान्तिकरोऽभवदिति सूचनारूपातिशय-
व्यङ्ग्योत्पन्ना ध्वनिरेवं विशेषणेष्वपि समस्तखण्डरूपकालंकार-
गर्भितेष्वपि ध्वनिभावत्वाच्चोत्तमकाव्यत्वमिव, यत् साहित्यदर्पणः-
वैस्तुवाऽलंकृतिर्वापी [सा. प. ४. श्लो. ९] त्यादि, भगवतोऽपि
पापव्यपोहौदार्यादिगुणरूपवस्तुध्वनीनां बाहुल्याच्चाहति विस्तरश्च,
वक्तृश्रोत्रोरालम्बनाशिर्वाक्यप्रयोगरूपवात्सल्यात् वात्सल्यो रसः,
यदुक्तं साहित्यदर्पणे-“ स्फुटं चमत्कारितया, वत्सलं च रसं
विदुः । स्थायिवत्सलतास्नेहः, पुत्रालम्बनं मतम् ॥ ”इति [साहि.

१. वस्तुवाऽलंकृतिर्वापि द्विधार्थः सम्भवः स्वतः । कवेः प्रौढोक्ति-
सिद्धो वा तज्जिबद्धस्य चेति षट् ॥ ९ ॥

१३

प. ३. श्लो. २३१], वचनादलंकारस्तु वर्ण्यपदार्थानामुपमया ताद्रूप्याद्रूपकालंकारः, - “ रूपकं यत्र साधर्म्यादर्थयोरभिदा भवेत् समस्तं वाऽसमस्तं वा खण्डं वाऽखण्डमेव चे”ति वाग्भट्टालंकारः, [परि. ४. श्लो. ६६] निरवयत्वात् खण्डः, समासयुक्तत्वात् समस्त इति समस्तखण्डरूपकालंकारः, छन्दोऽपि समपादैकादिषड्विंशक्षरछन्दः, संज्ञासु पंचदशाक्षरपरिमितः, समानपादत्वादिदं समं वृत्तं तल्लक्षणं ‘ मालिनी नौम्यौय ’ ‘याष्टा वृषय’ [अ. ७. श्लो. १४] इति पैंगलं सूत्रं शेषं स्वयमेवावतारणीयमिति पर्याप्तमनरूपकरूपनया सद्भिः संशोध्य सम्भावनीयमिति पंच व्याख्या विशिष्टं सकलकुशलेतिशान्तिकाव्यव्याख्यानकं समाप्तिमुपनीतं श्रीचन्द्रविजयेन, श्रीप्रदमस्तु ।

ॐ नमः ॥

श्री आत्मकमललब्धिसूरीश्वरेभ्यो नमः ॥

अन्यमतदूषणम् ॥



सुनिश्चितं नः परतंत्रयुक्तिषु,
स्फुरन्ति याः काश्चन सूक्तिसंपदः ।
तवैव ताः पूर्वमहार्णवोत्थिता,
जगत्प्रमाणं जिनवाक्यविप्रुषः ॥ १ ॥

श्री सिद्धसेनपादाः [प्र. द्वा. श्लो. ३०.] इति

अत्र परे प्राहुः, अहो आर्हता ! अर्हदभिहिततत्त्वानुरागिभि-
र्युष्माभिरिदमसम्बद्धमेवाविर्भावयाम्बभूवे यदुत—“अस्मद्दर्शनेष्वपि
पूर्वापरयोर्विरोधोऽस्तीति नह्यस्मन्मते सूक्ष्मेक्षणैरीक्ष्यमाणोऽपि
विरोधलेशोऽपि कचन निरीक्ष्यते, अमृतकर[किरण]निकरेष्विव
कालिमेति चेत्, उच्यते, भोः ! स्वमतपक्षपातं परिहृत्य माध्यस्थ्य-
मवलम्बमानैर्निरभिमानैः प्रतिभाद्यवधानं विदधानैर्निश्चिन्त्यताम्, तदा
वयं भवतां सर्वं दर्शयामः, तथाहि—प्रथमं तावत्, ताथागतसम्मत-
मते पूर्वापरविरोध उद्भाव्यते, पूर्वं सर्वं क्षणभङ्गुरमभिधाय-
पश्चादेवमभिदधे, “ अनुकृतान्वयव्यतिरेकं कारणं नाकारणं

विषय " इति अस्यायमर्थः—ज्ञानमर्थे सत्येवोत्पद्यते न पुनरसति, इत्यनुकृतान्वयव्यतिरेकेऽर्थो ज्ञानस्य कारणं, यतश्चार्थात् ज्ञान-मुत्पद्यते, तमेव तद्विषयीकरोति इति, एवं चाभिदधानेनार्थस्य क्षणद्वयं स्थितिर्भिहिता, तद्यथा—अर्थात्-कारणात्, ज्ञानं-कार्यं जायमानं द्वितीये क्षणे जायते, न तु समसमये, कारणकार्ययोः समसमयत्वायोगात्, तच्च ज्ञानं स्वजनकमेवार्थं गृह्णाति नापरं 'नाकारणं विषय' इति वचनात्, तथा चार्थस्य क्षणद्वयं स्थिति-र्बलादायाता, सा च क्षणक्षयेण विरुद्धेति पूर्वापरविरोधः । तथा ' नाकारणं विषय ' इत्युक्त्वा योगिप्रत्यक्षस्यातीतानागतादिरप्यर्थो विषयोऽभ्यघायि, अतीतानागतश्च विनष्टानुत्पन्नत्वेन तस्य कारणं न भवेत्, अकारणमपि च तं विषयतयाऽभिदधानस्य पूर्वापरविरोधः स्यात्, एवं साध्यसाधनयोर्व्याप्तिग्राहकस्य ज्ञानस्य कारणत्वाभावे-ऽपि त्रिकालगतमर्थं विषयं व्याहरमाणस्य कथं न पूर्वापरव्याधा-तोऽकारणस्य प्रमाणविषयत्वानभ्युपगमात्, तथा क्षणक्षयाभ्युपगमे-ऽन्वयव्यतिरेकयोर्भिन्नकालयोः प्रतिपत्तिर्न संभवति, ततः साध्य-साधनयोस्त्रिकालविषयं व्याप्तिग्रहणं मन्वानस्य कथं न पूर्वापर-व्याप्नुतिः, तथा क्षणक्षयमभिधाय ' इतः एकनवति कल्पे, शक्यता मे पुरुषो हतः । तेन कर्मविपाकेन, पादे विद्धोऽस्मि भिक्षवः ! ॥ ३ ॥ [] इति, अत्र श्लोके जन्मांतरविषय[योः]मेशब्दा-स्मिन्शब्दयोः प्रयोगं क्षणक्षयविरुद्धं ब्रुवाणस्य बुद्धस्य कथं न पूर्वापरविरोधः, तथा निरंशं सर्वं वस्तु प्राक् प्रोच्य हिंसाविरति-दानचित्तस्वसंवेदनं तु स्वगतं सद्ब्रह्मचेतनत्वस्वर्गप्रापणशक्त्यादिकं

१६

गृह्णन्नपि स्वगतस्य सद्रव्यत्वादेरेकस्यांशस्य निर्णयमुत्पादयति न पुनः स्वगतस्यापि द्वितीयस्य स्वर्गप्रापणशक्त्यादेरंशस्येति सांशतां पश्चाद् वदतः सौगतस्य कथं पूर्वापरविरुद्धं वचो न स्यात् ! एवं निर्विकल्पकमध्यक्षं नीलादिकस्य वस्तुनः सामस्ते(स्ये !)न ग्रहणं कुर्वाणमपि नीलाद्यंशे निर्णयमुत्पादयति, न पुनर्नीला-
द्यर्थगते क्षणक्षयेऽंशे इति सांशतामभिदधतः सौगतस्य पूर्वापर-
विरोधः सुबोध एव, तथा हेतोस्त्वेरुप्यं संशयस्य चोल्लेखद्वयात्म-
कतामभिदधानोऽपि सांशं वस्तु यन्न मन्यते, तदपि पूर्वापर-
विरुद्धं, तथा “परस्परमनाश्लिष्टा एवाणवः प्रत्यासत्तिभाजः समुदिताः
घटादिरूपतया प्रतिभासन्ते न पुनरन्योन्यमङ्गाङ्गिभावरूपेणारब्ध-
स्कन्धकार्याः ते” इति हि बौद्धमतं तत्र चामी दोषाः—परस्परमणू-
नामनाश्लिष्टत्वात् घटस्यैकदेशे हस्तेन धार्यमाणे कृत्स्नस्य घटस्य
धारणं न स्यात्, उत्क्षेपापक्षेपाश्च तथैव न भवेयुः । जलधारणा-
दीनि च घटस्यार्थक्रियालक्षणं सत्त्वमङ्गीकुर्वाणैः सौगतैरभ्युपगता-
न्येव तानि च तन्मतेऽनुपपन्नानि ततो भवति पूर्वापरयोर्विरोधः ॥

[इति बौद्धमते विरोधाः]

अथ नैयायिकवैशेषिकमतयोः पूर्वापरतो व्याहृतत्वं दर्शयते-
सत्तायोगः सत्त्वमित्युक्त्वा सामान्यविशेषसमवायानां सत्तायोगमंतरे-
णापि सद्भावं भाषमाणानां कथं न व्याहृतं वचो भवेत् ? ज्ञानं स्वा-
त्मानं न वेत्ति स्वात्मनि क्रियाविरोधादित्यभिधायेश्वरज्ञानं स्वात्मनि
क्रियाविरोधाभावेन स्वसंविदितमिच्छतां कथं न स्ववचनविरोधः ?
प्रदीपोऽप्यात्मानमात्मनैव प्रकाशयन् स्वात्मनि क्रियाविरोधं व्यपा-

१७

करोति, परवञ्चनात्मकान्यपि च्छलजातिनिग्रहस्थानानि तत्त्वरूपतयो-
पदिशतोऽक्षपादपेर्वैराग्यव्यावर्णनं तमसः प्रकाशात्मकताप्रख्यापन-
मिव कथं न व्याह्न्यते ? आकाशस्य निरवयवत्वं स्वीकृत्य तद्गुणः-
शब्दस्तदेकदेशे एव श्रूयते, न सर्वत्रेति सावयवतां ब्रुवाणस्य कथं
न विरोधः ? 'सत्तायोगः सत्त्वं' योगश्च सर्वैर्वस्तुभिः सांशतायामेव
भवति, सामान्यं च निरंशमेकमभ्युपगम्यते ततः कथं न पूर्वापरतो
व्याहृतिः ? समवायो नित्य एकस्वभावश्चेप्यते, सर्वैः समवायिभिः
सम्बन्धश्च नैयत्येन जायमानोऽनेकस्वभावतायामेव भवति, तथा च
पूर्वापरविरोधः सुबोधः, 'अर्थवत् प्रमाणम्' इति, अर्थः सहकारी
यस्य तद् अर्थवत् प्रमाणमित्यभिधाय योगिप्रत्यक्षमतीताद्यर्थविषय-
मभिदधानस्य पूर्वापरविरोधः स्यात्, अतीतादेः सहकारित्वायो-
गात्, तथा स्मृतिगृहीतग्राहित्वेन न प्रमाणमिष्यते, अनर्थजन्यत्वेन
वा गृहीतग्राहित्वेन स्मृतेरप्रामाण्ये धारावाहिज्ञानानामपि गृहीतग्राहि-
त्वेनाप्रामाण्यप्रसङ्गः, न च धारावाहिज्ञानानामप्रामाण्यं नैयायिकवैशे-
षिकैः स्वीक्रियते, अनर्थजन्यत्वेन तु स्मृतेरप्रामाण्येऽतीतानागतादि-
विषयस्यानुमानस्याप्य[न]र्थजन्यत्वेनाप्रामाण्यं भवेत्, त्रिकालविषयं
चानुमानं शब्दबदिष्यते, धूमेन हि वर्त्तमानोऽग्निरनुमीयते, मेघो-
न्नत्या भविष्यति वृष्टिः, नदीपूरेण च सैव भूतेति, तदेवं धारावाहि-
ज्ञानैरनुमानेन च स्मृतेः सादृश्ये सत्यपि यत् स्मृतेरप्रामाण्यं धारा-
वाहिज्ञानादीनां च प्रामाण्यमिष्यते, स पूर्वापरविरोधः । ईश्वरस्य
सर्वार्थविषयं प्रत्यक्षं किं इन्द्रियार्थसन्निकर्षनिरपेक्षमिष्यते आहो-

स्वित् इन्द्रियार्थसन्निकर्षोत्पन्नं ? यदीन्द्रियार्थसन्निकर्षनिरपेक्षं तदेन्द्रियार्थसन्निकर्षोत्पन्नं ज्ञानमव्यपदेश्यमित्यत्र सूत्रे सन्निकर्षोपादानं निरर्थकं भवेत्, ईश्वरप्रत्यक्षस्य सन्निकर्षं विनाऽपि भावात्, अथेश्वरप्रत्यक्षमिन्द्रियार्थसन्निकर्षोत्पन्नमेवाभिप्रेयेत इति चेत्, उच्यते, तर्हीश्वरसम्बन्धिमनसोऽणुपरिमाणत्वात् युगपत्सर्वार्थैः संयोगो न भवेत्, ततश्चैकमर्थं स यदा वेत्ति, तदा नापरान् सतोऽप्यर्थान् ततोऽस्मदादिवन्न तस्य कदाऽपि सर्वज्ञता, युगपत्सन्निकर्षासम्भवेन सर्वार्थानां क्रमेण संवेदनात् सर्वज्ञ इति चेन्न, बहुना कालेन सर्वार्थसंवेदनस्य खण्डपरशाविवास्मदादिष्वपि सम्भवात्सर्वेऽपि सर्वज्ञाः प्रसजेयुः, अपि च अतीतानागतानामर्थानां विनष्टानुत्पन्नत्वादेव मनसा सन्निकर्षो न भवेत्, सतामेव संयोगसम्भवात्, तेषां च तदानीमसत्त्वात्, ततः कथं महेश्वरस्य ज्ञानमतीतानागतार्थग्राहकं स्यात् ? सर्वार्थग्राहकं च तद् ज्ञानमिष्यते ततः पूर्वापरविरोधः सुबोधः, एवं योगिनामपि सर्वार्थसंवेदनं दुरुद्धरविरोधरुद्धम[व] बोद्धव्यं, कार्यद्रव्ये प्रागुत्पन्ने सति तस्य रूपं पश्चादुत्पद्यते निराश्रयस्य रूपस्य गुणत्वात् प्रागनुपादानमिति पूर्वमुक्त्वा पश्चाच्च कार्यद्रव्ये विनष्टे सति तद्रूपं विनश्यतीत्युच्यमानं पूर्वापरविरुद्धं भवेत्, यतोऽत्र रूपं कार्ये विनष्टे सति निराश्रयं स्थितं सत् पश्चाद्विनश्येदिति ॥

[इति वैशेषिकनैयायिकमते विरोधाः]

सांख्यमते त्वेवं स्ववचनविरोधः—

प्रकृतिर्नित्यैका, निरवयवा, निष्क्रिया, अव्यक्ता चोच्यते,

१९.

सैवानित्यादिभिर्महदादिविकारैः परिणमते इति चाभिधीयते तच्च
 पूर्वापरतोऽसम्बद्धं, अथाध्यवसायस्य बुद्धिव्यापारत्वाच्चेतनाविषय-
 परिच्छेदरहितार्थत्वं न बुध्यते इत्येतत् सर्वलोकप्रतीतिविरुद्धं,
 बुद्धिर्महदाख्या जडा न किमपि चेतयते इत्यपि स्वपरप्रतीति-
 विरुद्धं, आकाशादिभूतपञ्चकं शब्दादितन्मात्रेभ्यः सूक्ष्मसंज्ञेभ्य
 उत्पन्नं यदुच्यते तदपि नित्यैकान्तवादे पूर्वापरविरुद्धं कथं श्रद्धेयं ?
 यथा पुरुषस्य कूटस्थनित्यत्वान्न विकृतिर्वैधर्म्यमोक्षौ चाभ्युपगम्यन्ते
 परैस्ते नित्यत्वं च परस्परविरुद्धाः ।

[इति सांख्यमते विरोधाः]

मीमांसकस्य पुनरेवं स्वमतविरोधः—

‘ न हिंस्यात् सर्वभूतानी ’ति [छं. अ. ८.] ‘ न वै हिंस्रो
 भवेदि ’ति चाभिधाय ‘ महोक्षं वा महाजं वा श्रोत्रियाय प्रकल्पयेत्’
 [याज्ञवल्क्यस्मृति-आचार १०९.] इति जरूपतो वेदस्य कथं
 न पूर्वापरविरोधः ? तथा न ‘ हिंस्यात् सर्वभूतानी ’ति प्रथममुक्त्वा
 पश्चात्तदागमे पठितमेवं-षट् शतानि नियुज्यन्ते, पशूनां मध्यमेऽहनि ।
 अश्वमेधस्य वचनान्यूनानि पशुभिस्त्रिभिः ॥ १ ॥ [] तथा
 ‘ अग्नीषोमीयं पशुमालभेत ’ [ऐतरेयआरण्यक ६-१३.] ‘ सप्त-
 दशप्राजापत्यान् पशूनालभेते ’ [तैत्तिरीयसंहिता १-४.]त्यादि
 वचनानि कथमिव न पूर्वापरविरोधमनुसरन्ते, तथानृतभाषणं निषे-
 ध्य पश्चादूचे ब्राह्मणार्थमनृतं ब्रूयादित्यादि, तथा ‘ न नर्मयुक्तं वचनं
 हिनस्ति, न स्त्रीषु राज्ञश्च विवाहकाले । प्राणात्यये सर्वधनापहारे, पंचा-

नृतान्याहुरपातकानि ' [वसिष्ठधर्मसूत्र १६-३६.] तथा अदत्ता-
दानमनेकधा निरस्य पश्चादुक्तं “ यद्यपि ब्राह्मणो हठेन परकीयमा-
दत्ते छलेन वा तथापि तस्य नादत्तादानं, यतः सर्वमिदं ब्राह्मणेभ्यो
दत्तं, ब्राह्मणानां तु दौर्बल्यात् वृषलाः परिमुञ्जते । तस्मादप-
हरन् ब्राह्मणः स्वमादत्ते, स्वमेव ब्राह्मणो भुङ्क्ते, स्वं वस्ते, स्वं
ददाती ”ति, [मनुस्मृति १-१०१] तथा ‘ अपुत्रस्य गति
नास्ति ’ इति [देवीभागवत] लपित्वोक्तं ‘ अनेकानि सहस्राणि
कुमारब्रह्मचारिणां दिवंगतानि विप्राणामकृत्वा कुलसंततिम् ॥ १ ॥
[आपस्तम्बसूत्रे] तथा न च मांसभक्षणे दोषो, न मद्ये न च
मैथुने । प्रवृत्तिरेषा भूतानां, निवृत्तिस्तु महाफला ॥ २ ॥ इति
स्मृतिगते श्लोके [मनु. ५-३६.] यदि प्रवृत्तिर्निर्दोषा तदा
कथं ततो ‘ निवृत्तिस्तु महाफले ’ति व्याहतमेव, वेदविहिता हिंसा
धर्महेतुरित्यत्र प्रकट एव स्ववचनविरोधः—तथाहि धर्महेतुश्चेद्धिंसा
कथं ! हिंसा चेद्धर्महेतुः कथं ! नहि भवति माता च वन्ध्या
चेति, धर्मस्य च लक्षणमिदं श्रूयते—श्रूयतां धर्मसर्वस्वं, श्रुत्वा
चैवावधार्यतां । आत्मनः प्रतिकूलानि परेषां न समाचरेत् ॥ ३ ॥
इत्यादि [चाणक्य १-७.] अर्चिर्मार्गिप्रपन्नैर्वेदांतवादिभिर्गर्हिता
चेयं—हिंसा,—अंधे तमसि मज्जामः पशुभिर्ये यजामहे हिंसा नाम
भवेद्धर्मो न भूतो न भविष्यति ॥ ४ ॥ [] इति, तथा
भवान्तरं प्राप्तानां तृप्तये च श्राद्धादिविधानं तदप्यविचारितरमणीयं,

१ अग्निज्योतिरह्णुकः षण्-उत्तरायणम् । तत्र प्रयातागच्छन्ति ब्रह्म
ब्रह्मविदोजनाः ॥ इति अर्चिर्मार्गः ।

२१

तथा च तद्यूथिनः पठन्ति—मृतानामपि जन्तूनां, श्राद्धं चेत्तृप्ति-
कारणं । तन्निर्वाणप्रदीपस्य, स्नेहः संवर्द्धयेच्छिखाम् ॥ ५ ॥
इति [इति मीमांसकमते विरोधाः]

एवमन्यान्यपि पुराणोक्तानि पूर्वापरविरुद्धानि सन्देहसमुच्चया-
शाल्वादत्रावतार्य वक्तव्यानि [इति पुराणविरोधाः]

तथा नित्यपरोक्षवादिनो भट्टाः स्वात्मनि क्रियाविरोधात् ज्ञानं
स्वाप्रकाशकमभ्युपगच्छन्तः प्रदीपस्य स्व परप्रकाशकमङ्गीकुर्वन्तश्च
कथं सद्भूतार्थभाषिणः [इति भट्टमतेविरोधाः]

तथा ब्रह्माद्वैतवादिनोऽविद्याविवेकेन सन्मात्रं प्रत्यक्षात् प्रति-
यन्तोऽपि न निषेधकं प्रत्यक्षमिति ब्रुवाणः कथं न विरुद्धवादिनोऽ-
विद्यानिरासेन सन्मात्रस्य ग्रहणात् [इति अद्वैतवादे विरोधाः]

तथा पूर्वोत्तरमीमांसावादिनः कथमपि देवमनङ्गीकुर्वाणा अपि
सर्वेऽपि ब्रह्मविष्णुमहेश्वरादीन् देवान् पूजयन्तो ध्यायन्तो दृश्यन्ते
तदपि पूर्वापरविरुद्धमित्यादि ।

अथवा ये ये बौद्धादिदर्शनेषु स्याद्वादाभ्युपगमाः प्राचीन-
श्लोकव्याख्यायां प्रदर्शिताः, ते सर्वेऽपि पूर्वापरविरुद्धतयाऽत्रापि
सर्वदर्शने यथास्वं दर्शयितव्याः, यतो बौद्धादय उक्तप्रकारेण
स्याद्वादं स्वीकुर्वन्तोऽपि तन्निरासाय च युक्तीः स्फोरयन्तः पूर्वापर-
विरुद्धवादिनः कथं न भवेयुः ? कियन्तो वादा भो जनाः ! कृत्स्ना
विविच्यन्ते इत्युपरम्यते ।

२२

चार्वाकस्तु वराक आत्मतदाश्रितधर्माधर्मनरकस्वर्गापवर्गा-
 दिकं सर्वं कुग्रहग्रहिलतयैवाप्रतिपद्यमानोऽवज्ञोपहत एव कर्त्तव्यो न
 पुनस्तं प्रत्यनेकान्ताभ्युपगमोपन्यासेन पूर्वापरोक्तविरोधप्रकाशनेन
 वा किमपि प्रयोजनं, सर्वस्य तदुक्तस्य सर्वलोकशास्त्रैः सह
 विरुद्धत्वात्, मूर्तेभ्यो भूतेभ्योऽमूर्तचैतन्योत्पादस्य विरुद्धत्वाद्भूतेभ्य
 उत्पद्यमानस्यान्यत आगच्छतो वा चैतन्यस्यादर्शनात् आत्मवचैतन्य-
 स्यापि ऐन्द्रियकप्रत्यक्षाविषयत्वादित्यादि । तदेवं बौद्धादीनामन्येषां
 सर्वेषामागमाः तत्प्रणेतृणामसर्वज्ञत्वमेव साधयन्ति, न पुनः सर्वज्ञ-
 मूलतां, पूर्वापरविरुद्धार्थवचनोपेतत्वात्, जैनमतं तु सर्वथा पूर्वापर-
 विरुद्धाभावात् स्वस्य सर्वज्ञमूलतामेवावेदयतीति स्थितम् ॥ छ ॥

इति अन्यमत-दूषणम् ॥

शान्तिश्लोकटीकागतान्यवतरणानि

पृष्ठ	आदिपदम्	ग्रन्थनाम	ग्रन्थकारनाम
१	पदच्छेदः -	[]	[]
१	कला०	विश्व.	श्रीमहेश्वर
१	समग्रं०	अमरकोश	अमरसिंह
१	कुशलं०	"	"
२	संज्ञासु०	[]	[]
२	वल्ली०	मेदिनी	श्रीमेदिनिकरः
२	पुष्करं०	अमर	अमरसिंह
२	आवर्त०	"	"
२	अभ्रं०	"	"
३	अंहो०	"	"
४	तिमिरं०	"	"
४	भानुर्दृसः०	"	"
४	कल्प०	हैमः	पू. हेमचंद्राचार्य म०
४	योगोन्वयः०	अभि.चि०	"
४	पंचैते०	अमरकोशः	अमरसिंह
५	उपासञ्चेऽ०	हैमः	पू. हेमचंद्रसू. म.
५	उपमोव०	अमरकोशः	अमरसिंह
५	जन्महरौ०	"	"
५	कमलंजलम्०	"	"
५	निधिर्ना०	"	"
५	रत्नाकरो०	"	"
५	यानपात्रे०	"	"
५	समं०	"	"
६	संपत्ति०	"	"
६	हेतुर्ना०	"	"
६	सतता०	"	"
७	श्रेयो	मेदिनी	श्रीमेदिनिकरः
७	शान्तिर्भदे०	हैमः	पू. हेमचंद्रसू. म.

२४

७ पतीन्द्रं	अभिधानर्चि.	पू. हेमचंद्रसू. म.
७ वाक्यं	साहित्यदर्पण	विश्वनाथ
८ संति०	सप्ततिस्थान	पू. सोमतिलकसूरि म.
९ महान्तम्०	शान्तिचरित्र	पू. अजितप्रभसू. म.
९ गन्धद्विस्थ	"	"
९ ततश्च०	"	"
९ द्वादशे च०	"	"
९ बभूवाऽ०	"	"
१० यः परमात्मा०	वीतरागस्तोत्र	पू. हेमचंद्रसू. म.
११ प्रायच्छंस्तत्र०	त्रिषष्टिशलाका	"
११ स्वादुमद्यनि०	"	"
११ तेनुस्तूयाङ्गि०	"	"
११ विचित्राणि०	"	"
११ यथेच्छ०	"	"
११ अमानेच्छ०	"	"
११ संसारसागर	कल्याणमंदिर	पू. सिद्धसेन दिवाकर
११ काव्यं०	साहित्यदर्पण	विश्वनाथ
१२ वस्तुवा०	"	"
१२ स्फुटं०	"	"
१२ रूपकं०	वारभट्टालंकार	वाग्भट्ट
७ वृत्त्यर्थाऽवबोधकं०	[]	[]
७ परार्थोभिधानं वृत्तिः	[]	[]
९ कृत्तर्धितसमासैक०	"	"
९ अरसमेहाविरसमेहा०	जंबू	स्थविर
९ बहुपयारे०	"	"
१० तेण कालेण०	"	"
१२ मालिनी नौम्यौ	पिंगल	पातंजल
१२ याष्टावृषय	पिंगल	"

श्रीलब्धिसूरीश्वर जैनग्रन्थमाला

प्रकाशित विक्रेय-ग्रन्थसूची



जैनव्रतविधिसंग्रह	०-८-०
हीरप्रभोत्तराणि	०-१२-०
तत्त्वन्यायविभाकरः (मूलः)	०-८-०
चैत्यवन्दनचतुर्विंशतिः	०-२-०
कविकुलकिरीट (१ भाग)	०-८-०
मूर्तिमंडन (गुजराती)	०-४-०
आरम्भसिद्धिः सटीका	२-८-०
तत्त्वन्यायविभाकरः (सटीकः)	५-०-०
सम्मतितत्त्वसोपानम्	५-०-०
सूत्रार्थमुक्तावली	५-०-०
आत्मानन्दस्तवनावली	०-४-०
द्वादशारनयचक्रम् (१ भाग)	६-०-०
प्रगतिनी दिशा	२-०-०
नूतनस्तवनावली	४-०-०
श्राद्धविधि (गुजराती)	५-०-०
द्वादशारनयचक्रम् (२ भाग)	६-०-०
भगवतीजीनां व्याख्यानो (१ भाग)	३-०-०
कविकुलकिरीट (२ भाग)	२-०-०
सिद्धहैम-मध्यमवृत्तिः (१ भाग)	६-०-०
भगवतीजीनां व्याख्यानो (२ भाग)	३-०-०